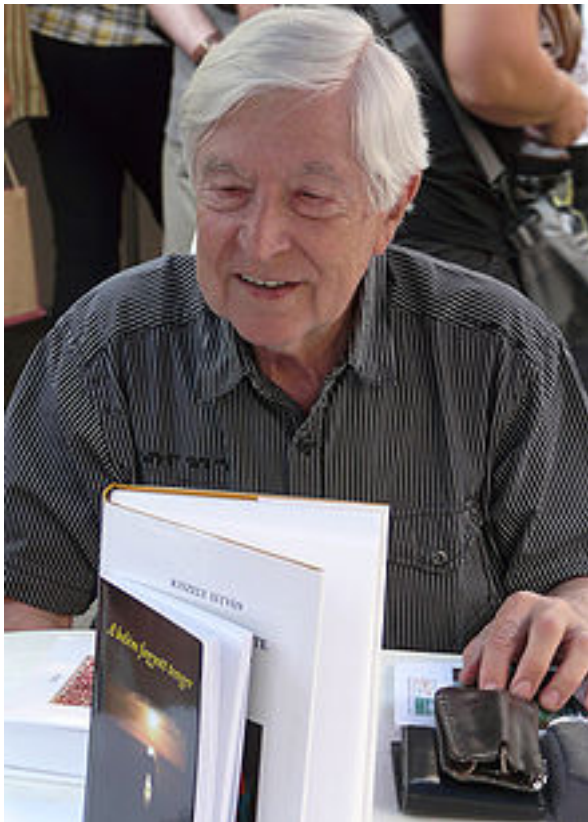

Kiszely István könyvével

az Ünnepi Könyvhéten.Budapest, 2010. június.

Kiszely István hálózati munkájáról

(közel száz dokumentummal)

Egy sikeres ügynök a jelentések tükrében - Kiszely István hálózati munkájáról

I. Néhány alapvetés az átmentett állambiztonsági múltról

A rendszerváltás óta eltelt időszak súlyos adóssága az átmentett állambiztonsági múlt teljes körű feltárása.

Az 1990 utáni politikai elit felelőssége, hogy 18 év elteltével is megmaradt a jogállamisággal ellenkező tisztázatlanság és bizalmatlanság légköre.

Az egykori állambiztonsági hálózati személyek - akárcsak hivatásos kapcsolattartóik - nem távoztak a közéletből és a közvéleményt formáló személyiségek köréből.

1990 óta minden olyan kísérletet jégre vittek, amely a volt állambiztonsági főcsoportfőnökség 1990 előtti teljes hálózati és hivatásos névsorának, valamint iratainak nyilvánosságra hozataláról, korlátlan levéltári megismerhetőségéről és az áldozatok információs kárpótlásáról szólt.

Minden párt gyűjtögetett már más pártok ellenében kompromittáló dokumentumokat, minden párt vagy annak holdudvara elő tud húzni váratlan leleplező iratokat a magánarchívumából, amelyeket időben kimazsoláztak és spájzoltak kritikus pillanatokra.

A szolgálatok gyakran megvezették a politikusokat, a lebeszélő emberek mindig megindultak, amikor kellett, a politikai pártok fertőzöttségük fokától függően rettentek vissza a jogi lépések következetes végig vitelétől, például akkor, amikor alkotmánymódosítással kellett volna garantálni a közérdekű nyilvánosság elsőbbségét a jogtalan magánérdekkel szemben.

Kijátszották az átvilágítási törvényt, menekülő kiskapukat nyitottak.

A jogi következetlenség miatt nem sikerült szinkronba hozni a rendezés alapvető kritériumait: a közérdekű adatok nyilvánosságát, az állami és szolgálati titok védelmét, a személyes adatok védelmét, a levéltári szakmai szempontokat, a tudományos kutatás szabadságát és a nyilvánosságra hozatal módját.

Folytatódott a társadalom félrevezetése: azért tudunk keveset az állam biztonságáról, mert eltűntek az iratok.

Nemcsak a parlamenti pártok takargatják kritikátlanul, beismerés és konzekvencia nélkül, farizeus módon a bűnöket. Nem működik az állampolgár kontrollja sem. Az elszegényedő, gyűlöletre hangolt ember morálisan is leépül egy megosztott, kétpárti országban. Az ellenséges pártot jobban gyűlöli a besúgó bűnösségénél, ezért ha választania kell, inkább a besúgóra szavaz. Az ezzel kapcsolatos társadalmi jelenségek sora így egyre bővül: erkölcsi relativizmus, cinizmus, nihil, közöny, szubjektivizmus és önkény. "Az én ügynököm vétlen áldozat, bezzeg a te ügynököd egy mocskos gazember!"

A hiszékeny olvasó, néző bedől a legátlátszóbb és leggátlátalanabb tagadásnak is - a besúgónak ezt tanították -, mások a rossz hír hozóját fogják hibáztatni, és nem azt, aki emberileg megbukott, amikor nem volt bátorsága nemet mondani a beszerzőknek.

Lelepleződés esetén tipikus magatartások: tagadj a végtelenségig, a bizonyítékok ellenére is, vagy épp azért, mert tudod, hogy nem maradt semmilyen bizonyíték a levéltárban, pártod nem fog elítélni, leváltani, ellenkezőleg: ápol és eltakar.

Az sem baj, ha a leleplezett ügynök nem kér bocsánatot, "Mi így is szeretünk". Sőt, akadnak

aláírásgyűjtők és aláírók, akik szolidaritást vállalnak az ügynökökkel, s felmentik, például azzal az önkényes megkülönböztetéssel, hogy ő, az alkotó, tudományos munkája alapján más elbírálás alá esik, mint a társadalom többi, kevésbé ismert tagja, akikre csak vonatkoznak a morális szabályok, senki sem mozdul meg értük.

Lehet-e különbséget tenni ügynök és ügynök között aszerint, hogy ki milyen érdemeket szerzett, milyen teljesítményt nyújtott az élet egyes területein, a munkában vagy az alkotásban, művészetben, sportban, újságírásban, írói munkásságban? Elvásztható-e az ember és az alkotó, az ember és az Isten szolgálja? Ha igen, milyen előnyökkel és megkülönböztetésekkel járhat ez? Melyikért kell szégyenkezni és melyikért nem? Utólagosan milyen érdemek számíthatók be, milyenek nem, s ki mondja meg mindezt?

Minden 1990 utáni kormány kitüntetett már ügynököket, magasan kvalifikált márkás neveket, volt ÁVH-sokat. Nem tudnak a múltjukról? Akkor az a baj, ha meg tudnak, akkor az. És ha mondjuk véletlenül nem tudnak, akkor muszáj elfogadni a kitüntetést? Nem lehet visszautasítani lelkiismereti okokra hivatkozva?

Ha egy vezető újságíró veszélybe kerül, akkor kilép az állásából, és külsősként dolgozik ugyanoda, mert akkor már nem számoltatható el. Így lettek főszerkesztőkből "alapító főszerkesztők".

Akik papírt lobogtatnak, hogy őket átvilágították, s nem találtak semmit, azok is keveset bizonyítanak. Csupán annyit, hogy nem voltak nyilasok, karhatalmisták vagy III/III-asok. De ettől még lehetnek: III/I-es hírszerzők, III/II-es kémelhárítók, katonai hírszerzők és katonai elhárítók, szigorúan titkos tisztek, T (titkos) -lakás gazdák, társadalmi kapcsolatok, fogda-ügynökök. Sőt, lehet, hogy III/III-asok voltak, de az átvilágító bírának akkor és ott négy irattári bizonyítékból (6-os karton, beszerzési nyilatkozat, jelentés, pénzügyi bizonylat) nem állt rendelkezésére legalább kettő, csak egy, s a beszerző, a kapcsolattartó és a vonalvezető állambiztonsági tiszt vallomása sem volt meg vagy nem volt terhelő, ebben az esetben kénytelenek voltak érintetlenséget igazoló papírt kiállítani. Ez az átvilágítási törvény csődjé, de gyakorlata mégis megmaradt a bíróságokon.

Az ügynöktörvény toldozgatásával-foldozgatásával nem lehet kikerülni a négyévenként változó politikai érdekek mókuskerekéből, a jognak a történeti valóságon, a társadalmi igazságosságon és az alkotmányos értékeken kell alapulni. A titoktörvényt addig érdemes puhítani, amíg a közérdekű adatok áttörhetnek a törvény résein. A célokat tekintve azonban még helyesebb, ha a jogalkotó nyilvánosság-törvényt alkot, amely a nemzetbiztonsági szolgálatok információs monopóliumát egyszer s mindenkorra feltöri az állampolgárok tájékozódása érdekében. Különben arra gondolhatunk, hogy az információs monopóliumot titkon azért is meg kell őrizni, mert négyévenként más és más hatalom szolgálatába kell szükségszerűen állítani. De milyen alkotmányos rend az, amelynek nincs hatalma érvényesíteni az akaratát?

Természetesen vannak árnyalatok a hálózati személyek megítélésében. Voltak passzívak és az együttműködést megtagadók, mások hamar abbahagyták a tevékenységet, kérték a kapcsolat megszakítását különböző okokkal; volt, akit terhelő, kompromittáló adatok, tények alapján szerveztek be zsarolással, fenyegetéssel, börtönbüntetés kilátásba helyezésével. De a többség

hazafias alapon vállalta a feladatot, vagy maga jelentkezett önként előnyszerzés céljából, netán egyszerűen azért, hogy ártson másoknak, bosszút álljon magánéleti vagy munkahelyi riválisain. A különbségeket mindig nagy körültekintéssel, empátiával és megértéssel kell vizsgálni, mérlegelni. Hihetetlenül egyedi és utánozhatatlan életutakkal találkozunk, ahol a sablonok rossz tanácsadók.

Valamennyiünk joga - sőt, kötelessége is -, hogy megismerhesse saját történelmét! Nem lehet nyugodt a jövőnk, ha nem tiszta a múltunk! "Akik nem emlékeznek a múltra, arra ítéltetnek, hogy újra átéljék azt!" Egyre nehezebb titokban tartani a bűnöket, a társadalom elemi igénye a tisztánlátás, a múlttal való szembenézés. Nem lehet végtelen ígéretekkel elaltatni a közvélemény többségének érdeklődését. Hamis a megalkuvók kommunikációja: "Kit érdekelnek már ezek az ügyek?" A tisztességes, politikai elfogultságoktól mentes múltfeltárás érdekli az embereket.

A hálózati személy neve három esetben hozható nyilvánosságra: 1., hozzájárult ahhoz, 2., közszereplő, 3., ha a történelmi múlt feltárásához nélkülözhetetlen az ügynök megnevezése. Az utóbbit a törvény szerint csak a tudományos kutató teheti meg, ha "Az a történelmi eseményekről folytatott kutatások eredményeinek bemutatásához szükséges."

II. A látszat és a valóság Kiszely István fejlődéstörténetében

A "Feledy Zsolt" fedőnevű állambiztonsági hálózati személy valódi nevét előttem már többen is nyilvánosságra hozták. (Először egy volt állambiztonsági "szakértő" tette fel listáján a világhálóra 2005-ban, ld. a www.utolag.tk oldalán.) A legigényesebben Tabajdi Gábor és Ungváry Krisztián tárta fel a fedőnév alatt rejtőző Kiszely István antropológus hálózati múltját. Tavaly megjelent Elhallgatott múlt című könyvük önálló fejezetben foglalkozik vele "Egy III/III-as ügynök fejlődéstörténete: a Feledy-dosszié" címmel. Állításaik alátámasztására - kutatói joguknál fogva - idéznek azokból a dokumentumokból, amelyek megtalálhatók az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárában. (Azért csak idéznek, s nem mutatják be illusztrációként Kiszely több száz jelentését, mert ez terjedelmileg lehetetlen egy több tanulmányból álló kötetben. Ám megtehető a tág interneten, s kutatóként élek is ezzel a lehetőséggel.)

A kötet szerzői a máig nem cáfolt tények mellett azt is megállapítják, hogy Kiszely "Közszereplőként átvilágítási papírokkal rendelkezik arról, hogy nem érintett ügynökügyekben, ami önmagában is az átvilágítási törvény csődjét mutatja." A csőd okára, az elhibázott átvilágítási törvényre már fentebb utaltam.

Kiszely István titkos megbízott 481 jelentése 5 kötetben kb. 1500 oldalon olvasható az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárában, ahol megtalálható a volt állambiztonsági nyilvántartó 6-os kartonja is róla (ld. itt, jobb minőségben, két részre osztva itt és itt).

Miután január 29-én ifj. Hegedűs Loránt református lelkész megjelentette közleményét, miszerint Kiszely Istvánt kitiltják a Hazatérés Templomából, s megjelent a Heti Válasz cikke is, röviden kiegészítettem Kiszely portréját az interneten azzal, hogy az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárában található dokumentumok szerint Kiszely nemcsak egyházi vezetőkről, bencés rendtársairól, az ELTE-n tanuló társairól, a titokban működő katolikus

ifjúsági csoportokról jelentett, hanem saját családi rokonságáról is, mindenekelőtt felesége, Hankó Ildikó rokonairól.

Az előzőekre reagálva (ld. Nemzeti Hírháló és barikád.hu) Kiszely István előbb közölte, hogy az átvilágítás 1997-ben az MTV-nél érintetlennek találta, s nem róla van szó, hanem "A hajtóvadászat az egyház és a jobboldal ellen folyik." Majd elismerte, hogy politikai hangulatjelentéseket írt ugyan, de "...soha egyetlen emberről, egyházi személyről kompromittáló írást nem adtam le. Amennyiben ilyen jellegű írást találnak az archívumban, azt utólag valakik gyártották." De ennél tovább is ment. Mivel felajánlottam neki: ha megnevezi, melyik általam felsorolt személlyel kapcsolatban nem jelentett, úgy szívesen nyilvánosságra hozom az eredeti dokumentumot, erre azt a méltatlan és komolytalan ostobaságot válaszolta, hogy ezeket a jelentéseket én gyártottam vagy gyártattam. Ezért önmagában nyomban beperelhetném, de csak mosolyogni tudok, gondolják el, nem kevesebbet állít egy tudós, mint hogy az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárában lévő 1500 oldal túlnyomó többségét én gyártottam vagy gyártattam, ebből dolgoznak a kutatók, következésképp ebből írta könyvét Ungváry Krisztián és Tabajdi Csaba is. Ehhez a képtelen formális elutasításához hozzátette tartalmi érvét is: "A rágalmak nem igazak: magyar vagyok, nemzeti és keresztény." Az előbbieket miatt Kiszely István nemcsak felhatalmazott, hanem kényszerített is jelentéseinek nyilvánosságra hozatalára, amelyhez tudományos kutatóként amúgy is jogom lett volna, hiszen az egyházak tevékenységének üldözése az adott kor meghatározó történelmi eseménye volt, a végrehajtó állambiztonsági szervek titkos hálózatának pedig az egyik legaktívabb, legtermékenyebb, legsikeresebb és egyúttal legtipikusabb személye a "Feledy Zsolt" fedőnevet viselt Kiszely István volt, aki – az életrajzi lexikon szerint – konzervatóriumot végzett, katolikus teológiát, biológia-földrajz szakos tanár, a Magyar Néppárt és a KDNP volt országgyűlési képviselőjelöltje, az I. kerület alpolgármestere, Torgyán József Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumának tudományos tanácsadója.

A jelentések külalakja háromfélék: az ügynök saját kézzel írta jelentését, vagy legépelte és saját kézzel aláírta, vagy, ha az előbbieket nem voltak jól olvashatók, akkor a kapcsolattartó tiszték átgépettették és fedőnévvel. s.k. írták alá. A negyedik változatra akkor került sor, ha az ügynök szóbeli jelentését a kapcsolattartó tiszt utólag leírta és aláírta saját maga.

Néhány tény és tartalmi kérdés a jelentések előtt.

Kiszely Istvánt 1960. augusztus 4-én szervezte be a BM Politikai Nyomozó Főosztály II/5 osztálya (belső reakció-elhárítás), amelynek vezetője Hollós Ervin volt. Beszervezője Tüzes János r. főhadnagy az egyházi (c) alosztályról. Négy kapcsolattartó tisztjéről tudunk a 18 év alatt: Tüzes János, Ferencz Lajos, Bozsik László és Frigyk Jenő. Az osztály jogutódja 1962-től a III/III-1, az egyházi elhárítás, amelynek (a) alosztálya a római katolikus egyházzal, (b) alosztálya római katolikus egyház vezetőivel és intézményeivel foglalkozott. Kiszely a (b) alosztálynak dolgozott a legtöbbet. 6-os kartonja szerint 1979. március 31-én átvette a III/III/5-b, ami a művészeti objektumok és intézmények elhárítását jelentette. Kartonja nincs lezárva és irattárazva, ez azt is jelentheti, hogy egészen a rendszerváltásig foglalkoztatták.

Az állambiztonsági nyilvántartó kartonja szerint "hazafias" alapon szervezték be, a "foglalkoztatás vonala egyház".

A hazafias alapon, tehát önként és dalolva vállalt ügynökmunka ellen egyetlen megjegyzést találtam: 1962. június 8-án Ferencz Lajos r. százados kézzel írt megjegyzésén túl a következő mondattal kezdi "Feledy" a Keresztény Szocialista Pártról adott terjedelmes jelentésének "értékelés"-ét: "Feledy Zsolt fn. ügynököt a c.-alo. szervezte be kompromittáló adatok alapján a bencés rend területére. Az ügynök 2 éven keresztül jelentős terhelő és kompromittáló adatokkal

szolgált..." Lehet, hogy Ferencz százados tévedett, de az is lehet, hogy neki volt igaza, nem lenne meglepő, hiszen maga "Feledy" írta az operatív tiszteknek 1960. november 8-án az "Egyházi iskolák"-ról szóló jelentésében: "... azért az életem, mint ahogyan Önök igen jól tudják, nem egészen feddhetetlen."

A jelentések meghatározó vonásai:

1., Kiszely állításával szemben jelentéseinek többségét utasításra vagy önként konkrét, megnevezett egyházi és világi személyekről írja, ide értve rokonait is. Információi, adatszolgáltatásai jórészt elmarasztaló, kompromittáló, feljelentő, vádaskodó jellegűek, melyek nyomán megtorló intézkedések születtek, egzisztenciális, anyagi és erkölcsi kárt okoztak, egyeseket ezek alapján sikerült beszervezni ügynököknek.

Széles körű ismeretségénél fogva több száz nevet közöl a hatóságokkal nemcsak egyházi körökből, hanem egyetemekről, főiskolákról, kutatóintézetekből, akadémiai műhelyekből. A pannonhalmi bencésekről például egyetlen jelentésében 180 személyről ad információt, jellemzést.

Jelentéseivel hozzájárult, hogy egykori osztálytársát, a regnumos Hagemann Frigyeszt 1971-ben 5 évre elítéljék, de szabadulása után a rendőri felügyelet alatt is jelent róla.

Feljelentést ír Rómába a szerzetes kongregációt vezető bíborosnak, melyben vizsgálatot kér a megromlott magyarországi bencés rend és vezetésre alkalmatlan főapátja: Legányi Norbert ellen, aki miatt ő elhagyta a rendet (dokumentum itt).

De rokonait is besúgja, kit disszidálási szándék, kit valuta kiajánlás, kit szélsőjobbaldali világnézete miatt, Magyarországra látogató rokonát követik, megfigyelik.

Lehallgató és hangrögzítő készülékeket, rejtett fényképezőgépet használ munkájához, több filmtekercset ad át Olofsson Placid atya édesanyjának temetéséről (dok.), pontos helyszínrajzot készít Bécsben Polgár Vilmos (dok.), itthon pedig Szunyogh Xavér lakásáról (ld. itt).

2., Mindaz, amit tett, ellentétes azzal, amit ma állít magáról: "Magyar vagyok, nemzeti vagyok és keresztény."

a., Magyarságukért - mai szóhasználattal "magyarkodásért" - ítél el jelentésében bencés tanárokat.

1963. október 1-én például azt jelenti, hogy, Karsai Géza "Nacionalista. Óráin lelkesen buzdította magyarságra a tanítványait a régi nagymagyarország dicsősége és egyéb szellemben."

Szigeti Kilián "Nacionalista, óráin mindig előhossa a magyarság problémáit, így sokat beszél erdélyi magyarokról, szlovákiaiakról, mindkét helyen járt maga az elmúlt nyarakon népdalokkal kapcsolatban, kódexkutató munkájával mindig visszatér a nagymagyarország eszméjére, velem

való beszélgetésben legutoljára erre kitért, régi vallásos kormányfiakra gyakran hivatkozik, amiért tudott nagy lenni az ország."

Szabó Zenind "Sajnálja azt, hogy az 56-os forradalom úgy, ahogy van, nem sikerült."

Mátéfy Balázs "...Mindszenty imádó... lázította az embereket és a gyerekeket az iskolában. Fanatikus. Mindszentynek a politikáját mindenben helyesli és az iránta való tiszteletből még a reverendája is ugyanolyan, mint Mindszentynek volt, nagy pelerines. Asztalán ott van Mindszenty képe. Fanatikus, elfogult."

Vanyó Tihamér "Kifejezetten fasiszta", Szulpic "Álszent ájtatosságra neveli az ifjúságot", Félix pedig "A régi Tóth Tihaméri szellemben nevel... fanatikus katolikussá neveli a fiatalokat." (Lásd: Nacionalisták, magyarkodók, álszentek 1963. okt. 10. 1. és 2. old.)

Az 1956-os forradalom napjait idézi fel 1962. március 18-i jelentésében, érdekes "az orvosegyetem jobb szárnya" által végzett munkáról való beszámoló és az a megállapítása, hogy: "A vöröskeresztes csomagoknak pedig az lett a vége, hogy a piaristák és a többi papok elosztották azt maguk között."

b., Aki elolvassa az ügynök 1960. november 8-i terjedelmes jelentését az "Egyházi iskolák"-ról, annak egyértelművé válik egyház- és vallásellenessége, legszívesebben bezáratná az egyházi iskolákat, melyek az államellenes légkört hozzák magukkal. Az iskolák bezárásától nem kell félni, "sokkal könnyebb kérdés, mint amilyennek látszik", a Szovjetunióban ez már teljesen megoldódott, nincs szükség a hazug papokra, helyettük jól képzett és megbízható pedagógusokra van szükség, most már van belőlük elég, akik kommunista öntudatra nevelik a rendszerért mindent megtevő embereket. De "...vannak még mindig, akik nem akarják, hogy az élet szebb legyen." Ő személy szerint a gigantikus szovjet víztárolókról írja szakdolgozatát az egyetemen.

3., Az állambiztonsági szervek roppant meg voltak elégedve Kiszely rátermett, termékeny és eredményes munkájával. Amikor első 4 munkadosszióját a BM. III/III/1-b osztály lezárja, Bozsik László őrnagy 1977. március 23-án értékelő jelentésében saját kezűleg ezt írja: "A dossziékban elfekvő anyagok operatív szempontból értékesek. Több jelenleg is élő külföldi és hazai ellenséges ellenzéki beállítottságú személyekre vonatkozó információkat tartalmaznak." (Dokumentum itt.)

Az állambiztonsági szolgálat értékelte, megbecsülte és jutalmazta a titkos megbízott tevékenységét. Mindvégig támogatta életútját és szakmai pályáját, gondoskodott róla, utazhatott a nagyvilágban és szabadon mozoghatott.

"Én egyszer dolgozom az életben, hát megbecsülnek" - mondta nevetve Legányi Norbert főapátnak, aki sohasem bízott benne. (Jelentés, 1967. febr. 13, 3. oldal, dokumentum itt.)

Fontosságát, nélkülözhetetlenségét érezte az ügynök. Nemcsak útlevelet kért magának és feleségének, hanem például azt, hogy szerezzenek neki egy tanársegédi státust az ELTE Természettudományi Karának Földrajzi Intézetében, vagy helyezték el az MTA-nál vagy egy budapesti iskolában. (Jelentés "Elhelyezkedésem" címmel 1963. március 8-án. Dokumentum itt.) De erre a lépésre is, mint majd' mindegyikre tudatosan készül, mert kérni is tudni kell. Már 1962. július 8-án nyugtázott jelentésében megírja: hogyan képzei el a jövőjét: "Jövőre, amint befejezem az egyetemet, bejelentem Pannonhalmán, hogy kilépek a rendből. Ugyanekkorra megszerzem a tanári diplomámat is, amire az egyetemen lévő biztatásokra 1/2 évre le is

doktorálok. Önöknek a segítségét egy dologban kérném, még pedig nagyon. Mégpedig abban, hogy Pesten maradhassak... ambícióim vannak tovább kutatni. Ugyancsak azt is kérném, hogy Hankó Ildikót is Pestre helyezzék."

Felesége előtt igyekezett legalizálni dolgait. Például: 1965. december 12-i jelentésében beszámol nyugat-európai utazása előkészületeiről. Költségekre 2500 forintot kér. A jelentés végére kézzel oda írja: "Feleségem előtt az összeg legalizálása könnyen megy: hivatalos költség címén. A költőpénz pedig: "megspórolt pénzem" címén." (Ld. itt.)

Ami pedig a jövőt illeti, az ügynök hálás és felajánlja további szolgálatait : "Ami pedig a jövő munkámat illeti, én már mint nem pap szeretnék önöknek valamilyen formában tovább dolgozni. Bizonyára lesz alkalom és mód rá." (1962. július 8-i jelentés, „Az ügynök elképzelései”, vette: Ferencz Lajos r.szds - dokumentum itt és itt.)

Bizonyára lett alkalom és mód rá. Kiszely István a mai napig az egyik büszkesége a sikeres egyházi elhárításnak: aktivitása, termékenysége, eredményessége példa lehet minden erre a pályára készülő fiatalnak.

Amiről pedig ma még nem tudunk, tán az is kiderül egyszer.

Addig is igazi jó magyar embernek látszik, ahogy mondja: nemzeti és keresztény.

Dr. Ilkei Csaba
tudományos kutató

További jelentések és kapcsolódó dokumentumok

Dudich Endre vallásos, szélsőjobboldali - 1966 máj. 23.

Egyetemek, kutatóintézetek -1962. jún. 27., 1. old.

Egyetemek, kutatóintézetek -1962. jún. 27., 4. old.

Egyetemek, kutatóintézetek -1962. jún. 27., 5. old.

Egyetemek, kutatóintézetek -1962. jún. 27., 6. old.

Érdy világnézete szélsőjobboldali -1969. márc. 31.

Feleségem bátyja és barátja - 1965. jún. 7, 1. old.

Feleségem bátyja és barátja - 1965. jún. 7, 2. old.

Feleségem bátyja és barátja - 1965. jún. 7, 3. old.

Feleségem bátyja és nyugatnémet barátja - 1965. máj. 19.

Feleségem unokatestvérének férjéről - 1969. márc. 31.

A Hankó családról, rokonokról -1963. okt. 22. 1. old.

A Hankó családról, rokonokról -1963. okt. 22. 2. old.

Hankó László és Sándor - 1965. aug. 26.

Hankó László kint maradna - 1965. ápr. 23.

Hankó László útleveléről - 1965. júl. 6.

Hankó Lászlóról - 1965. ápr. 12.

Hankó-rokonság, Érdi Sándor - 1965. febr. 3., 1. old.

Hankó-rokonság, Érdi Sándor - 1965. febr. 3., 2. old.

Ismerősökről és a Hankó családról - 1965. ápr. 15., 1. old.

Ismerősökről és a Hankó családról - 1965. ápr. 15., 2. old.

Jelentés Vilma néniről, a portásról - 1962. márc. 1.
Jelentés Pászthory Valterről - 1962. márc. 15., 1. old.
Jelentés Pászthory Valterről - 1962. márc. 15., 2. old.
Kapcsolatom az angol kultúrattal - 1977. ápr. 27.
Kérem feleségem kiutazását támogatni - 1968. febr. 14.
A Keresztény Ifjúsági Szövetségről - 1962. jún. 27., 1. old.
A Keresztény Ifjúsági Szövetségről - 1962. jún. 27., 2. old.
A Keresztény Ifjúsági Szövetségről - 1962. jún. 27., 3. old.
A Keresztény Ifjúsági Szövetségről - 1962. jún. 27., 4. old.
A Keresztény Szocialista Pártról - 1962. jún. 8., 1. old.
A Keresztény Szocialista Pártról - 1962. jún. 8., 2. old.
A Keresztény Szocialista Pártról - 1962. jún. 8., 3. old.
A Keresztény Szocialista Pártról - 1962. jún. 8., 4. old.
A Keresztény Szocialista Pártról - 1962. jún. 8., 5. old.
A Keresztény Szocialista Pártról - 1962. jún. 8., 6. old.
A Keresztény Szocialista Pártról - 1962. jún. 8., 7. old.
Kiszely György és Sarolta nem jönnek haza - 1966. aug. 29.
Korzenszky Richárdról - 1966. dec. 5.
Korzenszky - Róma Legányinek hitt - 1967. márc. 4.
Korzenszky Valter börtönbüntetéséről - 1967. jan. 15.
Leányom, Noémi - 1977. ápr. 27.
Legányi Norbert főapáról - 1960. dec. 13.
Lugosfalvy Viktorról, Kiszely Györgyről - 1962. márc. 8.
Lugosfalvy Viktorról, Kiszely Györgyről - 1962. márc. 23.
Munka Dosszié 37076 - 1- 1960-1977
Munka Dosszié - 37076 - 2. kötet - 1963-1977
Munka Dosszié 37076 - 3. kötet - 1964-1977
Munka Dosszié 37076 - 4. kötet - 1966-1977
Munka Dosszié - 37789 - 5. kötet - 1970. VI.1.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 1. old.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 2. old.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 3. old.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 4. old.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 5. old.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 6. old.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 7. old.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 8. old.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 9. old.
Pannonhalmi bencések - 1961. okt. 10., - 10. old.
Pannonhalmáról eredeti - 1961. szept. 19., 4. old.
A Pannonhalmi Gimnáziumról - 1963. márc. 21. - 6. old.
Pászthory Valter felelősségre vonható - 1966. jan. 8. - 1. old
Pászthory Valter felelősségre vonható - 1966. jan. 8. - 3. old
Polgár Vilmosnál Bécsben - 1968. febr. 14. - 1. old.
Polgár Vilmosnál Bécsben - 1968. febr. 14. - 2. old.
Polgár Vilmosnál Bécsben - 1968. febr. 14. - 3. old.

Stipsiczről - a lakáskulcs másodpéldánya - 1966. okt. 5., - 1. old.

Stipsiczről - a lakáskulcs másodpéldánya - 1966. okt. 5., - 2. old.

Unokatestvérem valutakijárlása - 1968. nov. 24.

Utazás Torinóba, Bécsbe, Rómába - 1967. szept. 25.

Utazásom előkészítése - 1965. dec. 12., - 1. old.

Utazásom feleségem előtt - 1965. dec. 12., 2. old.

Kapcsolódó írásaink:

- Ilkei Csaba: Kiszely múltjának bizonyítékai cáfolhatatlanok

- Családja rokonságáról is jelentett - adalékok Kiszely István besúgó portréjához

- A Jobbik a sajtóból értesült Kiszely ügynökmúltjáról, megválnak tőle

- Kitiltotta Kiszelyt a Hazatérés Templomából ifj. Hegedűs Loránt

- Diáktársait és papokat besúgó komcsi a Jobbik Népfőiskolájának főigazgatója - Megválnak tőle

<http://kuruc.info/r/9/35088/>